

József Attila

Eörsi István

Felszívták a magányos tárgyak,
szellőtlen űrben tőle rezegnek,
hever egy kő, de nem repülhet,
J. A.-ra gondolt, s még nehezebb lett.

Nem segíthet, de szívességből
beleeszik a bajaimba,
s ahányszor erjed bennem a láva,
bajszát beleáztatva issza.

Ha minden dolgomat összedobálom,
ha mélyen elalszom vonatra várva,
ha síneimet levegőbe röpítem,
rábólint, noha nyilván bánja.

Am ha a magány késével játszom,
mint egy leleményes tréfamester,
odafekszik halottaimhoz
derűsen és kettészelt testtel.